

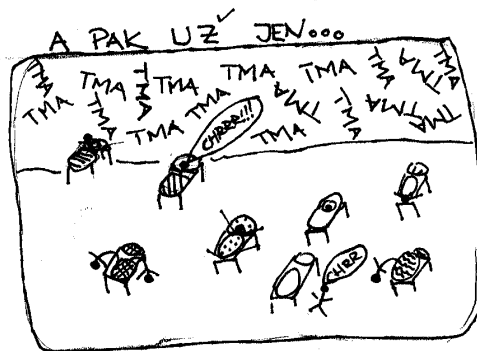
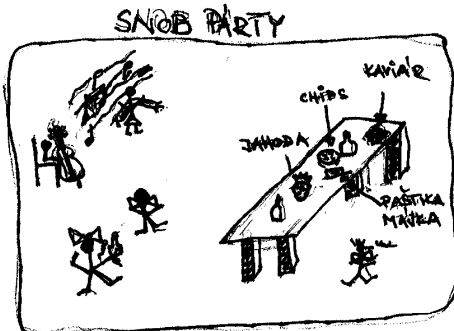
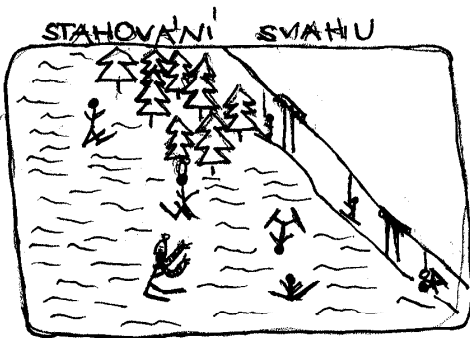
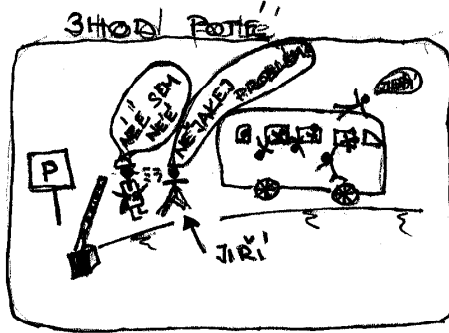
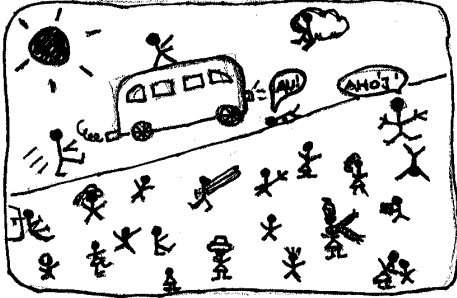
Rokytnice

2004

Kronika lyžařského zájezdu TOM TJ Solidus

SOBOTA 6.3.

MD LK
TH JN

Neděle 7. 3. Léta Páně 2004

(16 sůlime 2004 4. věku) A bylo ráno a byl večer – den prvý*

1. Den nám začal velmi slibně,
služba nás vzbudila vlídně.
A běžíme snídani vstříc,
z které nám naštěstí nezbylo nic.
2. A teď už Jirka povel dává,
každý kolem pěstmi mává
aby zmocnil se svých lyží,
a pak ven z lyžárny se plíží.
3. Na vleku blbneme z kopce si svištíce,
- někteří po ústech a jiní stojíce.
A nevinné likviduje mafie.
Nikdy nevíš, kdy tě kdo zabije!!
4. Když do chaty jsme zamiřili
ven nás krutě vyhodili
„Stáhnout svah je třeba...“
... a nikoho to neba.
5. Na špagety se vrháme
a hladově je hltáme.
Každý pořádně se nažere
ať energie nabere.
6. Běžkové odpoledne nic dobrého nechystá
Jirka Dlouhý – starý známý sadista.
Nevinný výlet na Čertovu horu...
„Pojedete vlastně celou cestu dolů.“
7. Pár chrtů s Majkou v čele
odjelo napřed někam do pr****
Ostatní za nima se plazí,
a bruslaři hrdě držky hází.
8. Všechno probíhalo hladce
až po zpestření akce:
okolo Martina na běžkách sprintujeme,
že jsme sem lezli, ze srdce litujeme.
9. Pak Jirka zajel do lesa.
Nó ... nikdo z toho neplesá.
Sprosté nadávky létají kolem,
někteří nazvali Jiřího volem.

* nebo také druhý, jak to kdo bere

10. Nuž popřál nám hodně štěstí
a sviští si to rychle z cesty.
A nic nám život nezachrání
když řítíme se dolů strání.

11. ... strom ... potok ... keřík ... kamarád ...
nikdo běžky nemá rád.
„To je v pohodě, jeď, běž!!!“
toť podle zlá a krutá lež.

12. Cesta byla vskutku těžká –
- odnesla to jedna běžka.
Radek běžku v ruce třímá,
zbytek smíchem nahlas hřímá...

13. Když soumrak se tiše vkrádá,
kdekdo vysílením padá.
Ústavní vlek vleče nás domů,
ke kýženému prostřenému stolu...

14. K večeri jsme měli ryby –
pouze zájem o ně chybí.
Pak městečko odsoudí nevinné,
nikoho oprátka nemine.

15. Večer intelektuální (sociální) hrátky,
jež provázejí nám typické zmatky...
Hlasité slovo nejednou tu padne,
však Jirka nám diktátorsky vládne...

16. Pak na Norsko si vzpomeneme
a do postele zapadneme.
Zde se dějou různé nemravnosti..
- prasárniček nikdy není dosti...

Tím končí naše komédie
zlo prohrává a dobro žije!!!

Mája, Anča

Pondělí 8. 3. 2004

Ranní vstávání bylo kupodivu nepříjemné. Asi kolem sedmé ráno se ozval velmi nepříjemný vtíravý hlas (bohužel už nevíme čím...) oznamující budíček. Po tom, co jsme se došourali do společenské místnosti, naše morálka poklesla ještě více. K snídani byl totiž...teda asi, chléb s marmeládou a pravděpodobně i něco k pití, čaj. Takže jsme se u snídaně moc nezdrželi a honem jsem se šli chystat na Lysou Horu. Přestože tam nebylo počasí o nic lepší, než u nás na Braunovce, tj. o 400 metrů východněji, sněhové podmínky byly výtečné – tvrdý, ale ne zmrzlý, sníh. Všem, až na Helenku, se

jezdilo skvěle. Ta si totiž hned při prvním kontaktu se sjezdovkou neuvědomila, že tam není sama a jaksi se nestrefila do mezery mezi lidmi na sjezdovce => srazila jednoho mladého nevinného muže. Sama si přivodila nepříjemné zranění pravého ramínka a díky němu se tak nemohla příliš účastnit dalšího programu. Ale vynahradila si to jinak ;). Potom se již na Lysé Hoře nic významného nedělo, ovšem pomíneme-li relativní úspěch při prodávání permic. Tomík (tj. já :) s Kubíkem jsme moc nespolehnali na hromadné prodávání permic a ty své + permice Vojty a Dany jsme prodali velmi výhodně. Naše dvě za 420 Kč a jejich za 400 :)). Kubík měl pak veliké potíže s počítáním peněz, ale nakonec mu to nějak vyšlo. Zbytek dopoledne jsme porůznu trávili kolem chaty. Někteří trénovali freestyle v "hlubočáku", což vypadalo asi tak, že se bořili do zmrzlého sněhu a připadali si děsně freestyleově, až libově, řekl bych, a jiní se zmítali v chalupě.

K obědu byl boršč a šklubanky. Vražedná to kombinace...není tedy divu, že se ucvalo WC.

Odpolední program začal s ne tak velikým zpožděním, jako začínaly odpolední programy později v týdnu. Chyběly nám tím pádem síly, které jsme mohli získat delším spaním, protože zábavu měla obstarat hra Kokosy na sněhu. Název by byl trefnější přehozením pár písmenek v prvním slově, neboť jsme s žebříkem kolem hlav deseti lidí pobíhající kolem chalupy skutečně připomínali kokoty na sněhu. Nakonec to ale byla docela sranda. Hlavně při zdolávání žumpy před cílovou brankou. Nehrající se zabavili řecko-římským zápasem s kopce a všichni se tak unavili, že jim dokonce chutnala večeře. Po nuceném odpočinku jsme byli rozřazeni do dvojic, abychom se skvěle pobavili intelektuálními hrátkami. První se hrála hra, ke které se nejvíce hodí slovo asociace. A aby naše sebevědomí nekleslo po tom, co nikdo neznal ňáký čerpadlo, hráli jsme si s literárními dvojicemi, které byly nakonec rozšířeny o dvojice filmové. Organizace trochu vázla, ale to už nikoho nerozházelo.

A večer jsme se tulili, zatímco Matýsek vyhrával na své nerozbitné čelo smyčcem z aligátora, slona, jednorožce, ptáka Ohniváka a stříbra. A pak jsme usnuli a spali a spali a spali a spali a pak jsme se probudili a šli jíst, ale to už není náš problém.

Libovej frajer (Tomík), Verča a Radek

Úterý 9. 3. 2004

Inu to vám bylo děti tak. Nad královstvím zimy a sněhu vysvitlo sluníčko a bylo ráno. Nebo vlastně ne? Nebe nad královstvím totiž ovládl zlý Vichr.

Udatný rytíř Jiří se však nezalekl zrádnosti a zrůdnosti vyčůraného Vichra.

Jeho síly sice nebyly takové, aby se mu mohl sám postavit, ale v jeho mysli se zrodila lest. Přepadnout a ubít Vichra v jeho sídle. Před namáhavou výpravou však bylo třeba se řádně posilnit. K tomu posloužil kouzelný nápoj tajemných Majů a tradiční kynutý chléb starých Bójů.

A teprve pak mohl Jiří zavelet a osádka Hnědého hradu s jásotem vyrazila vstříc strádání a nejistotě. Vichr byl zlý a krutý protivník. Jeho ostříží služebníci sledovali družinu ostřížími zraky na každém jejím kroku, ale

žádné z jimi připravovaných nebezpečností nemohlo zastavit postup nebojácných družiníků. I Čertovu horu, to temné čortovo místo kde po nocích strašájá, zlezli bez bázně. Kamení se sice hrdinům drolilo pod rukama a nechutní sněžní obři, kteří ze svých řítí dštili oheň a síru, ztěžovali putování, ale jejich nekalosti se nikdá nezdařily. Po vyčerpávajícím výstupu skryta temným hvozdem postupovala udatná družina k svému cíli. Zdánlivě lehký terén je neobalamutil, a tak byli nadmíru ostražití. Přes veškerou jejich snahu a přes rychlost jejich postupu došlo k nečekanému střetnutí. Podlý služebník proradného Vichra postavil se do cesty nejmladšímu z rytířů, statečnému Jakubovi. Zloduch se vtělil do věrného Koníka a ačkoliv se Jakubovi podařilo zloducha z Koníkova těla vypudit, utrpěl vážné zranění. To však hrdina statečně snášel a dál pokračoval s družinou. Ta směřovala k obchodní stezce, kde družiníci vyměnili své koníky a pokračovali dál.

A cesta horským průsmykem skýtala všemožné úkryty pro nepřátele, ale obavy Jiřího byly zbytečné. Po celou dlouhou dobu pochodu je nepotkaly žádné útrapy. Putovali dlouho a dlouho, nad nimi se tyčila vysoká hora a pod nimi se v hrozivé hlubině vlnila šumivá řeka Jizeřava. Až na konci pátého dne v poledne se před nimi rozevřel výhled do krajiny. V dalším postupu jim však z nenadání zabránila propast zející přímo před nimi. Nikdo ji tu nečekal.

Hluboká byla mnoho set metrů a skaliska z ní ježatě čněla až hrůzu naháněla..

Ani to ale nemohlo zastavit Jiřího odhodlanost pro další pokračování. Nakázal nejtuzším skočit dolů. Ti nevěřic pád přežili a jejich těla posloužila zbytku družiny jako měkká duchna do níž jeden po druhém padali. A mnoho jich bylo.

A tak se Jiřího družina dostala před poslední úsek své bojové výpravy. Před nimi se tyčila hora, za kterou se ukrývalo sídlo velkého Vichra. Hora s příznačným názvem Studená. Družina byla nucena sundat sněžnice a vydat se vstříc vysilujícímu stoupání krutou krajinou. Podlý Vichr za pomoci svých nejvěrnějších jim cestu všemožně ztěžovala sněhové bouře, mlha a třesutý mráz provázely naše udatné bojovníky. I přes to však skupina horu zdolala a podlý Vichr, když viděl, že nejsilnější jeho služebníci selhali, uznal svou porážku. Zařval a se srdcervoucím kvílením se rozplynul.

A družina čekala už jen vítězná cesta k Hnědému hradu. Všechno obyvatelstvo slavilo a celá cesta byla lemována zelenými haluzemi. Na oslavu velkého vítězství pak byla vystrojena velká hostina a oslavné hry. Ples pak se konal a ve víru těl se zmítali rytíři, vznešené paní i poddanstvo. K jejich potěše se konalo i oblíbené klání „pivního klání“, kde se veškerenstvo vrhlo po flakónech a jalo se je jak tajtrlíci honit ze svahu dolů i zdola nahoru.

Nezáleželo pak na původu. Všichni se veselili téměř jakoby si byli rovni.

Jejich těla pak znavena ulehla v odpočívárnách s připravenými matracemi a duchnami, aby se připravili na pokračování veselí. To trvalo mnoho dní. Mnoho červenavého moku proteklo jejich hrdly a mnoho pochoutek připravovaných regimentem kuchařů zmizelo nadobro v chřtánech jedlíků.

A zpráva o slavném vítězství se již druhého dne roznesla do celého světa.

Družina nejvěrnějších znova osedlala své oře a vyrazila zvěstovat do Sněžného Dvora. I zde našli nekončící pohostinství. A lid slavil! A bylo mu dobře...

Vojta a Dani

Středa 10. 3. 2004

Tak tohle byl fakt vostrej den. Bohužel nikdo neví co se dělo. Ani já ne. Ale to neva, že ne?! Takže to pojmem alternativně:

Začátek dne byl pro nás všechny hlubokou transcendentální zkušeností. Překročili jsme sami sebe, následně i práh a vylezli tak (mnozí po čtyřech) z Dvoraččí boudy. Šťastlivci, kterým lyže zůstaly na svém místě je chutě obouvají a vnikají do temnoty. Ti méně šťastní meditují na místě za svitu hvězd. Emanaci božského světla chaty necháváme nakonec za sebou všichni a za zrodu nové sefiry prorážíme čerstvou vrstvu hypokeimenon (toho, co podestřeno jest). Za jízdy mě napadají podivné myšlenky. Žádnou z nich si bohužel již nepamatuji. Kolem mě odpadávají odpadlíci. Jistou jízdou se dostávám do čela esoterického společenství půlnočních jezdců apokalypsy. Politováníhodný pokus o telemark ve dvacetimetrovém sněhu na ručičkách mě sráží na kolena a o několik míst dolů. Kolem sviští bizardní zjevení zběsilých sebevrahů. Nyní již bez kontaktu s běloskvoucím hypokeimenon mé jsoucno v prostoru k Braunovce přesunuto jest. Zamítáme hloupý nápad zahrát si roborally a naše mysli v upadají do α -hladiny vědomí, posléze i do té β . Spíme.

Pozor, novinka: Z lidových vyprávění (thanks to Mike) se nám podařilo trochu upřesnit denní harmonogram. Takže to trochu zrychlíme:

Zrána jsme vyrazili na Lysou. Sníh byl, jak již noční jízda avizovala, nový, prašný, neporušený, pomalý, panenský, bílý, nádherný, hluboký, měkký, leckde neurobovaný, lehký, vesměs parádní. Neméně parádní se ukázala býti celá ranní lyžovačka. Nemůžu mluvit za všechny, ale s mistrem Vorlíkem jsme si to docela dali. Snad pokaždé jsme si kreslili první stopy, prostě nádhera, žejo libovej frajere! Největším altruistou a filantropem (je mezi tím vůbec nákej rozdíl?) toho rána se stal bezkonkurenčně Mates, když těsně po desáté prodal jakémusi šťastlivci permici za třístapádo, zatímco naše businesswoman frajerka Lucka ještě v půl na dvanáct střilela to samé zboží za čtyři kila. Nuže, zbytek dopoledne byl stráven agresivním freeridem na ústavním svahu. Dle mě, prašanofila, zdaleka nejkvalitnější lyžování za celý týden. Jestli si myslíte že si vzpomenu co bylo k obědu, tak to jste teda hodně naivní. Ale určitě to stálo za to, každé jídlo tu byla chuťovka. Hlad je navíc jak známo nejlepším kuchařem. Opoledne jsem neodolal pokušení s několika málo odvážlivci/kyněmi a poprvé vkročil na nejs sofistikovnější nástroj ďáblových muk, hermetické plateau, příznačně zvané snowboardem. Ale to nepatří do kroniky, že. Neva, stejně to bylo geniální. O trochu méně geniální se ukázala nastálá situace, kdy po mě bylo vyžadováno, abych s výše zmíněným svazovačem nohou sjel slalom na bubnu v rámci Jirkových odpoledních hrátek, které se jako vždy ve finále ukázaly býti spíše večerními. Prknařský žebříček naštěstí (těsně za mnou) jistil Kedárek s časem 5:20 nebo tak něco a vytvořil tak nový rokytnický rekord. Několik komentátorů klání

mínilo, že rychlejší by bylo sejít svah pozadu po ruku se zavázanýma očima, Kedarovi ale náleží jen obdiv, dopil svůj pohár do dna. Stáhli jsme svah a šli spát. Teda, tak jednoduchý to asi nebylo, ale co naplat, ta paměť už nejní co bejvala, no nemám pravdu? Ani naše osvědčené prameny (tréningové deníčky našich profesionálek) se o večeru mnoho nezmiňují. Takže si každý povinně domyslete co jsme pěkného zažili. Určitě to bylo něco fantastického, naprosto nečekaného a nevídaného. Něco mi napovídá, že naši virtuozové nám nádherně zahráli Hope a taky pokus o Bonda a že tomu opět chyběl grogodýl. Ach jo. Tak třeba zejtra. Ale to budem asi tak utahaný po celodeňáku že na to nebude ani pomyslení. A taky že nebylo. Ani potom ani potom ani potom. Jediná chyba letošního Kurzu... Konec středy, přichází čtvrtek.

Čtvrtek 11. 3. 2004

Jednoho krásného dne slunce vstalo v rudých červácích a roztáhlo své hřejivé paprsky, aby jimi něžně pohladilo okolní kopce...

... škoda, že se tak nestalo v osudný den našeho celodenního výletu...

Obloha nechutně zatáhla jako kdyby s ní někdo snaživě vytřel pokoj číslo 8, vítr se nás svými smrtonosnými poryvy snažil smést z povrchu zemského.

Po budičku, typicky brutálním i když tento předčil všechny ostatní, neb nás z růžového oparu spánku vyvleklo bušení na dveře (zřejmě se služba obávala nových forem života na našem pokoji)....

Po chaotických instrukcích, zmatených předpovědích zda pojedou lanovka a takřka neorganizovaném výdeji poživatin na cestu jsme se sebevražděně pustili dolů z kopce. Brzdit moc nešlo ... škoda ... Uvelebili jsme se v náruči lanovky a šťastně se klepali zimou...

Na Lysé hoře na nás koukali s lítostí a až k Růženčině zahrádce nás jako hladový sup následoval člen Horské služby.

Nahoře foukalo ... moc foukalo ... a taky byla zima ... prostě nechutná klendra ... a sníh ... spousta sněhu ... všude ... úplně všude spousta hnusného bílého sajrajtu ...

Cesta byla suchá, místy mokra... Sesfíštili* jsme si to z příjemně mírného kopečka abychom si to mohli vyšinout do nechutného krpálu (aspoň myslím)...

Na Horních Mísečkách jsme si dali půlhodinovou čůrpauzu, již jsme úspěšně využili k nájezdu na místní bufet. Měli dobroučkou polívčičku a úžasňoučké párečky.

Pak nastal závod těch nejzdatnějších běžkařů. Tribuny řičely nadšením, adrenalin stoupal, fanyanky omdlévaly ... závod byl dlouhý celých 5 m...
OBDIVUHODNÝ VÝKON.

Rovinky nás uvítaly rozesmátým sluníčkem a cestou přímo somrující, aby se po ní bruslilo...

* o správnosti pravopisu tohoto slova mám také své pochyby...

Dobruslili jsme to až k útulné boudě, kde jsme dočasně rozbili tábor. Chrti prchli... Dobře jim tak... My, inteligentní, znavení a toužící po dobrodružství jsme ostali. Někteří si zkrátili čas improvizovaným baseballem. Do hráčské vášně s sebou strhli i několik psů, kteří pak s vervou pronásledovali Kedara, když dobíhal fiktivní metu.

Edova náblížka byla půvabně zdobená potůčky a ověncena padlým stromem, čili měla všechny charakterové vlastnosti pravé náblížky.

V Jilemnici jsme vzali útokem saunu a nervy paní, jež saunu obsluhovala. Dokázalo se nás tam narvat i přes její protesty dvojnásobek povoleného počtu. Nakonec rezignovala... Nakonec se i dámy přestaly ostýchat, a odložily prostěradly, když se ponořily do chladných vod bazénku. Mafie zde kupodivu nevraždila, zato se rozvíjely různé teorie, kde by se dala uskladnit munice...

Nuž, co dodat závěrem... luxusním autobusem a už méně luxusním ústavním vlekem jsme se vrátili do hřejivého tepla Braunovky. Všichni cestu přežili, takže je na naši posteli stále tak málo místa.

Ale jak mi teď ostatní říkají, nebylo ještě všem dobrodružstvím konec. Večer jsme se účastnili vyčerpávající psychohrátky, jejíž pravidla raději nebudu vysvětlovat, abych vás příliš duševně nezatěžovala.

A poté, když už vskutku noc převzala vládu, princ Paris měl za úkol rozsoudit svár tří bohyní*. Bohyně i jejich družiny dělaly vše, aby se Paridovi (Kuba Mikolášek) zalíbily. Naprosto nejoriginálnější byla Afrodité a její družina, oděni v roucha z božského materiálu Moira, protože „Moira je láska a láska je teplo a tudíž i Moira je všeobjímající teplo...“ Rozhodování bylo dlouhé, avšak moudrý Paris nakonec uznal, že bude nejjistější nechat bohyně, ať si své spory řeší laskavě samy. A Nikolas měl narozeniny. Letěl do sněhu. A pak už určitě muselo být zítra a všichni naprosto znavení a tak jsme se stuli stuli do spacáček† a dóóóóbrou noc!!!

Pátek 12. 3. 2004

Milá babičko Jindřiško!

Pomoc! Je to tu strašné! Když nás dnes ráno jako obvykle budili studenou vodou, byla ještě tma. Ale když jsem otevřela oči, bylo už světlo. K snídani byly jako obvykle přídavky s máslem a čajem.

Kvůli dluhům dnes elektrárna odstříhla Rokytnici od proudu a toho využil Jirka, který nás pronajal vlekařům a my pak museli celé dopoledne točit klikou, aby si sasští plantážníci mohli užívat zimních radovánek na la Lysée.

Byli bychom tam zemřeli vyčerpáním, nebýt obětavých kamarádů, jejichž památku tímto chci uctít. Ti nebožáci se za nás obětovali a z posledních sil nás vytočili na Přibličováku.

* 20. března 2004 - Kroniku přepisují na hotelu v Bruselu (mimochodem jsem přeměřil svůj pokoj a má na délku 13 m). Mám při tom puštěnou televizi - RTL - Milionáře. A před chvílí tam měla taková milá slečna otázku - „Která z následujících bohyní nesoutěžila o jablko?“ A - Athéna, B - Hera, C - Afrodité, D - Helena. Otázky byla za 64 000 EUR, nápovědy vyčerpány. Slečna odpověděla špatně a zůstalo jí „jen“ 16 000 EUR. Kdyby jela s náma, mohla si zahrát křížníky a ještě být bohatší o 48 000 EUR :-)

Aby tyran Jirka předešel povstání, k obědu se podávaly nudle s mákem, který působil jako opiát. Několik následujících hodin jsme proto prožili v mráкотném stavu.

Když jsme se probrali ze mdlob, odhodlali jsme se k zoufalému pokusu uniknout a to přesto, že nám sebrali veškeré oblečení vyjma plavek. Venku byly tuhé mrazy a my jsme věděli, že zcela jistě nedokážeme přežít déle, než několik desítek minut. Museli jsme se o to však pokusit, neboť na chatě nás čekala jen jistá smrt.

Avšak žádný z lyžařů naše prosby a volání o pomoc nevyslyšel, až na jednoho snowboardistu, kterému se stal jeho soucit osudným, a tedy nám také nepomohl.

A když ani opakovaný pokus nepřinesl žádné ovoce, zoufale jsme se zhroutili na své kavalce v přečpaných celách, které se co nevidět měly stát masovým hrobem.

Vzhledem k tomu, že naše zásoby jídla se již značně tenčily, vymyslel Jirka další úsporné řešení. Chtěl eliminovat slabé a nemocné kusy hrou v křížníky. Aby byly zajištěny dostatečné ztráty, většinu z nás oslepil a do sněhu naklad rozličné pasti.

K večeri byly vynikající vdolečky.

S vyhlídkou na další mrtvé v našich řadách vyhlásil Jirka pošťáckou hrátku. Zřejmě doufal v dopisní bomby a antrax.

Tak to je konec kroniky a teď přijde smysl života.

Buďte hodní k jiným lidem, nejezte tuky, občas se přečtete pěknou knížku, choďte na procházky a snažte se žít v míru a harmonii a lidmi všech vyznání a ras.

A na závěr přidáme zdarma pár fotek pindourů, aby to trochu popíchlo cenzory a v naději, že to vykřeše nějakou polemiku, což se zdá být jediný způsob, jak přimět flákače přečpané televizí, aby zvedli své zasraný prdele a jeli na Braunovku znova.

KONEC

Šárka, Matouš + special guest Jakub

Sobota 13. 3. 2004

<<<...my stream of consciousness...>>>

Je sobota a vstávat! Nechce se nám mnohem víc, než kdykoli jindy, protože závody. Po těch posledních už ani nedoufáme, že by se mohlo jednat o něco normálního a taky, že ne. Napřed uvítání dalšího rána...a pak sjíždíme po tajících břečkách dolů až ke skokánku u vleku. Tady nás čeká „hra na Aleše“. Po prvních skocích však naše výkony Valentu nepřipomínají ani zdálky. Často končí pádem do publika a to se Valentovi jistě nestává. A vůbec Valenta je prostě jednička. (jednou jsem ho viděl v televizi na nějakých závodech...už dlouho potom co vyhrál a ten den zrovna nebyl ve své kůži. Po doskoku se úžasně rozmáznul a...nevyhrál. Ale co? Valenta, Valenta,

Valenta. Jen v těch zprávách trochu zapomněli na toho chudáčka Japonce, co získal první místo. Nevadí: Valenta, Valenta, Valenta). Našeho Božského Aleše následuje jen Vorel, letěl skoro jako pták→ikdyž se málem zabil, skoro se mu povedla otočka o π a to za to už stojí. Haničce tentokrát selhaly brzdy (možná jí je někdo úmyslně nařízl).

Po tom nás docela překvapilo, že následují disciplína byla docela normální slalom. Nicméně Jirka si zlepšil reputaci při té další: „slalom“. Pravidla jsou však následující: vezměte 2 lidem 2 lyže a nechte je sjet svah. Většina závodníků bere své lehčí spolutrpitele na ramena a s většími či menšími problémy sjíždí dolů. Revoluční postup zvolil Šemík, když svou partnerku chytil za ruce a začal s ní orat spodek sjezdovky.

A už bylo dost závodů...chata, oběd a spát...My statečnější (tzn. Já a možná někdo další), co potřebujeme dojezdít permice, se místo odpoledního válení vrháme na Lysou. A jezdí se úžasně! Sníh od rána ještě víc roztál, takže windsurfing na vlnách a bouřích. A lidi, spousty lidí: všichni chtějí lyžovat, tvoří se fronty, vleky se plní, únikové cesty se zavírají a proto se vracíme na ústavní. Všichni se ještě spí, proto se v mezičase učíme skákat na prkně. Už se nám skoro daří, když tu najednou (...medvěd...) se objevuje rozespálý Jirka, shání všechny a zadává bojový úkol na odpoledne: stvořit *něco* ze sněhu. My volíme strategii nahromadit hromadu a z ní pak něco. Zatímco vršíme, na kopci se rýsuje „megaztopoření“ (na které když se díváte zblízka, rozeznáte v něm ženskou postavu stojící na chlapovi...trochu nevkusný námět, ale provedení naprosto brilantní a hodné mistra). O kousek níž vzniká obří billboard s nápisem

„M O I R A“.

Tak jsme se té naší hromadě sněhu rozhodli vdechnout Duši. Duše se ale jen tak polapit nedá. Na duši musí být ten správný čas, nejlépe za jasné únorové noci, když sníh jiskří a mráz se zařezává. Existuje ještě ale druhá možnost: když se na vás přilepí abstraktní duše. Potom máte hlavu plnou frází a nonsensu. A na nás se právě jedna taková přilepila. Naší múzou byla duše národa...dokonale smysluprázdná na to, aby nás inspirovala k vrcholnému dílu. Začínáme vytesávat půllitr...národní to symbol, jehož absolutnost tkví hlavně v jeho velikosti a jeho velikost je zas přímo úměrná jeho smysluprázdnosti. A jak nás tento šilený konstrukt dovedl až k umění? Najednou se rozkřiklo: „proč tam neudělat hajzl?“ Jak už víme, samotný půllitr je smysluprázdný, ale jakmile se k němu přilepí záchod dostává nový rozměr, náboj, duši moderního umění. I každé malé dítě ví z reklamy, že $1+1\neq 2$, je to něco víc. Přesně tak to funguje v našem případě: pázdňý abstraktní konstrukt, jež je absolutní pouze svou velikostí, dostává šokující umělecký obsah! Dochází k propojení čistě světsky-lidového motivu (půllitru) s transcendentálním významem (záchod). To dílo je tak postmoderní, až je to děsivé. A tak jsme nakonec polapili Duši, čímž končí naše dnešní hrátky na sněhu. Uchylujeme se do brlohu.

Večer je a ještě dlouho bude. Po několika hrátkách (jejichž smysl spočíval přibližně v tom, že jsme málem přesvědčili Šárku, že měla *něco* se svým vedoucím z letního tábora), jsme se rozhodli jít na Skácelku. Když jsme ale vylezli ven, zjistili jsme, že odpolední břechy zatuhly v dokonalé zrcadlo. Při

přechodu sjezdovek jsme se málem sklouzli až do Rokytnice, k čemuž ale díky naší střízlivosti nedošlo. Tak jsme konečně dorazili do lokálu, kde bylo už mírně živo. Hodně lidí od nás sedělo u dlouhého stolu v rohu a klábosilo. Naneštěstí ani oni sami neslyšeli, co říkají, poněvadž tam šíleně nahlas hrálo rádio. Obsluha (pár chlápků typu: man on the moon v kovbojském obleku) byla lehce namazaná a rozjížděla to čím dál víc. Napřed nás odmítli obsloužit. Přinesli nám místo pití hromadu tatranek, což se ukázalo jako geniální tah: nasadit nám včas „Gombrovitszovskou zadničku“. Potom už nás měli v hrsti a kdybychom nebyli tak sveřepí a oni tak ožralí, jistě by si nás podrobili. Ale o pár minut později už to s nima nešlo. Brutálně tam trsali nějaký rokec a tak různě se u toho ochmatávali a svlékali si navzájem...no prostě si svlékali. Nakonec se jeden z těch zhulenců začal obtáčet i kolem Kubíka a to už bylo příliš. Prostě jsme znechuceně zmizeli.

Naštěstí měl někdo na chatě trochu vína, a víno se vždycky hodí. Třeba když si zrovna chcete povídat a tak... Víno je prostě na povídání, zatímco pivo na tlachání. Tudíž ti kovbojové ze Skácelky celou noc jen tlachali a tlachali, až už se nakonec vůbec nemohli poslouchat a tak šli spát. A když se druhý den probudili..ano, přejme jim to..tak je bolela hlava (z toho piva) a vzpomněli si na Kubíka a dostali z toho debku. Takže my jsme si ten večer (ten poslední večer) nakonec docela užili. Ale dnešek ještě neskončil, dnešek stále trvá tudíž si ho pořád užíváme (až do zítřka). Amen.

Adam V.

Neděle 14. 3. 2003

V neděli jsme se probudili do nádherného zimního rána. Svítalo sluníčko, na svazích leželo dobrých dvacet centimetrů čerstvého prašánku, po včerejším bouřlivém večeru na Skácelce i doma nikoho ani moc nebolela hlava. Po vydatné snídani jsme vyrazili na Lysou. První z nás kreslili špičkami lyží do neporušeného moře nádherného sněhu. Takové lyžování snad nikdo z nás předtím nezažil. Znovu a znovu, zdolávali jsme další a další panenské úseky. Konzumní lyžaři doráželi s kocovinou většinou až kolem desáté, o naše celodenní permice nabízené za čtyřistapadesát se doslova porvali. Zasažovat musela horská služba a příslušník rokytnické policejní posádky. Přesto byl rekreatant Horst Klinsmann převezen do vrchlabského špitálu s podlitinami v obličejí i rozkroku. Vorlíkovu permici přesto nakonec v aukci vyhrál sám prezident Václav Klaus, konečná cena přesahovala stonásobek té vyvolávací. Já vždycky říkal že Tomík je libovej frajer...Dále se proslýchá cosi o business-know-how Lucky Šulové, díky němuž si přišla na slušné dědictví poté, co její poslední klient (jednotlivá jízda na přibližováků za necelých 235 euro?) zřejmě shodou nešťastných okolností přímo na svahu zemřel (vyčerpáním?) a v závěti, jež byla nalezena v jeho goretexové bundě, pak bylo uvedeno pouze její jméno...Zbytek dopoledne jsme strávili na ústavním vleku. Oběd byl jako vždycky vynikající. Po něm jsme se vyvalili na sluníčko před Braunovku, pustili si muziku, Vojta otevřel kubánský rum-uspořádali jsme si malou, o to ale příjemnější brzce odpolední koktejl-párty. Litry Piña Colady na ústavním svahu... Jirkovy odpolední hrátky se ukázaly býti nebývale zajímavými - svou dynamičností nás všechny pohltila nečekaná hra-kreativní syntézou dvou dosud nejlepších her-rugballu a křížníků

vznikla zábava dosud nezakušená. Brutální rež kombinovaná s taktickými postupy a napětím ve slepotě pod šátkem nás vynesla na vrchol herního blaha. Svah za nás z vděčnosti stáhla rolba, která sem náhodou zabloudila z Jeseníků a nevěděla kudy domů. Ráno moudřejší večera, tak jsme jí nabídli večeri a nocleh, spala v dekárně. Tím den zdaleka neskočil. Večer, po nebývale bohaté repetici Snob-párty opepřené brilantní hudební produkcí našich Rokytnických virtuozů, odebrala se většina osazenstva grogodýlit. Voda v potoce za Ručičkami byla teploučká! Během večera si Kedar našel holku, Vojta rum, Lenka radost ze života, Mates potlesk:-), Moira lásku a Láska Moiru a všichni ostatní to, po čem toužili...

Takhle jsme si to všichni přáli.

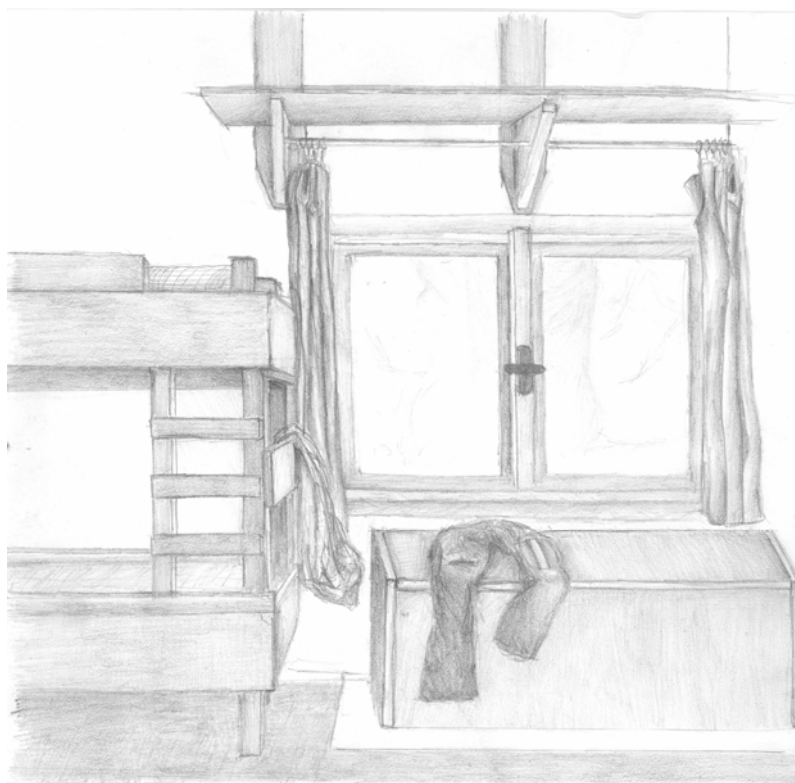
Chyba lávky.

Je pořád ta samá neděle, sedím sám doma u počítače, v zakouřený Praze, myslím na vás a jak to všechno bylo super, představuju si jak by to mohlo bejt super a zejtra máme první dvě hodiny filosofii. Takže to asi bylo jinak. Jak, to každéj z vás ví, je zbytečný se tu o tom rozepisovat. Snad jen ten řidičův průjem stojí za zmínku. Nebo co to bylo.

Mějte se krásně, bylo krásně a za rok bude krásně! (i když nám tam budeš chybět, Helčo!) Doufám že jste si se mnou prožili tenhle super fiktivní den a že se vám líbil, mě to docela pomohlo. Nějak se mi nechce se s váma rozloučit, už píšu blbosti. Tak už konečně čau!

Kepler&Alej zejtra v půl osmý nazdar! A pak znova co nejdřív! Chybíte mi. Ahoj!

Kubík

Výsledky ankety „Postavy“

<i>Hlídka</i>		<i>Džungle</i>		<i>Diplomacie</i>		<i>Koncert</i>		<i>Zklamání</i>		<i>Hospic</i>		<i>Business</i>		<i>Hlasoval</i>
Helena	3	Majka D.	8	Hedvika	3	není		Lenka	2	Lucka K.	1	Lucka Š	5	<i>Kubík</i>
Šárka	2	Majka D.	8	Veronika	1	Lenka	3	Helena	5	Hedvika	4	Mája K	1	<i>Petr</i>
Lucka Ku	1	Majka D.	8	Hedvika	3	Šárka	1	Helena	5	Dany	4	Lucka Š	5	<i>Tomáš H.</i>
Šárka	2	Majka D.	8	Hedvika	3	Verča	5	Helena	5	Dany	4	Lucka Š	5	<i>Jakub M.</i>
Mája	1	Šárka	4	Kristýna	1	Lenka	3	Dany	1	Hedvika	4	Lucka Š	5	<i>Adam V.</i>
Helena	3	Šárka	4	Lucka Š	1	Lenka	3	Anička Ko	1	Dany	4	Hedvika	2	<i>Vojta</i>
		Šárka	4	Lucka K.	2	Verča	5	Helena	5	Kristýna	1	Lucka Š	5	<i>Tomáš V.</i>
Helena	3	Majka D.	8	Anička K.	1	Verča	5	Lenka	2	Dany	4	Hedvika	2	
Lucka Š	1	Majka D.	8	Majka	2	Lucka Š	2	Lucka Š	1	Hedvika	4	Majka	3	
Majka	1	Šárka	4	Lucka Ku	2	Lucka Š	2	Helena	5	Verča	1	Anička Ko	1	<i>Matouš</i>
Verča	1	Majka D.	8	Majka	2	Verča	5			Hedvika	4	Majka	3	
Bára	1	Majka D.	8	Dany	1	Verča	5	Mája	1	Lucka Š	1	Majka	3	
														<i>Hlasovala</i>
Martin P.	1	Vojta B.	7	Tomáš H.	2	Kubík	3	Jakub M	3	Adam V.	2	Matouš	5	<i>Dani</i>
Adam V	1	Vojta B.	7	Mates	1	Tomáš V.	3	Jirka	1	Tomáš H.	3	Kubík	2	<i>Hedvika</i>
Tomáš V.	1	Vojta B.	7	Jirka N.	1	Tomáš H.	3	Kubík	4	Jakub M.	2	Matouš	5	<i>Lenka</i>
Kubík	2	Vojta B.	7	Tomáš V.	2	Jirka N.	1	Adam V.	1	Jakub M.	2	Matouš	5	
Jakub M.	2	Tomáš V.	1	Filip	3	Tomáš H.	3	Kubík	4	Vojta	1	Matouš	5	<i>Anča Ku</i>
Tomáš H.	1	Jakub M.	2	Filip	3	Tomáš V.	3	Matouš	1	Tomáš H.	3	Kubík	2	<i>Lucka Š</i>
Kubík	2	Matouš	1	Adam V.	2	Tomáš V.	3	Jakub M.	3	Filip	2	Vojta	1	<i>Šárka</i>
Koník	2	Jakub M.	2	Tomáš H.	2	Kubík	3	Martin P.	1	Adam V.	2	Matouš	5	<i>Lucka K.</i>
Jakub M.	2	Vojta B.	7	Adam V.	2	Petr D.	1	Kubík	4	Filip	2	Tomáš B.	1	<i>Mája</i>
Koník	2	Vojta B.	7	Filip	3	Tomáš H.	3	Kubík	4	Jakub J.	1	Martin F.	1	<i>Majka D</i>
Matouš	1	Vojta B.	7	Tomáš V.	2	Kubík	3	Jakub M.	3	Tomáš H.	3	Jirka N.	1	<i>Helena</i>
<i>Hlídka</i>		<i>Džungle</i>		<i>Diplomacie</i>		<i>Koncert</i>		<i>Zklamání</i>		<i>Hospic</i>		<i>Business</i>		